

כשהייתי נער מתבגר נדמה היה שכל שעליך לעשות הוא לרדת מן המטוס בדלהי, וישר היתה צונחת עליך החוכמה האינסופית. מעולם לא קניתי את זה. להיפך. יחד עם ביקורי בהודו באה ההכרה בכך שבדיוק כשם שאינך צריך להחזיק את ידך מעל לאש כדי לדעת שזה כואב, לא צריך לבקר בהודו כדי לדעת שזה זבל. הניסיון לטעון שהחברה ההודית היא באיזשהי צורה קרובה יותר ל"חיי אמת טובים ונאורים", המתנהלים "בהרמוניה עם היקום" הוא פשוט בדיחה בעיני.

נוסעים להודו -

נמצאים ברמה כללית נמוכה.
6. מהומות ומתחים בין קבוצות שונות (על רקע דתי), אלימות פוליטית, ודיכוי אכזרי מצד המשטרה והצבא עדיין נפוצים ותכופים בכל רחבי המדינה.
7. המוסדות הציבוריים מתאפיינים בעיקר בבירוקרטיה ושחיתות.
מניסיוני, דברים אלה קיימים במציאות, והם ממשיים באופן שקשה להתכחש לו, דבר שמוכח גם במחקרים שונים אודות התרבות והחברה ההודית, בנתונים סטטיסטיים, ומניסיונם האישי של הודים ומטיילים רבים. אך עדיין, אנשים רבים באים מן המערב, וטוענים כי כל מה שהם מצאו בהודו היה "שאנטי" (שלווה). מה אני יכול להגיד על זה? היו דרום אפריקאים שטענו שלא הייתה גזענות בדרום אפריקה; מי שלא רוצה לראות, לא יראה. אין הרבה מה לעשות בקשר לזה. ישנם אחרים שמודים בכך שהעובדות המצוינות לעיל הן נכונות, או נכונות בחלקן, אבל הן רק תוצר לוואי של תהליכי המודרניזציה והקולוניזציה המערבית, ומנותקים לגמרי מהודו ה"אמיתית", ה"מקורית", ה"אוטנטית" ומלאת החוכמה. גם על כך אני חולק. יש לי בעיה רצינית עם הרומנטיזציה השטחית והמאוד מעצבנת הזאת של ההינדואיזם. המסורת ההינדית היוותה את בסיסה של חברת הקאסטות, כמו גם של עליונותם של הגברים על-פני הנשים, והיא גם נתנה הכשר ויצרה השלמה עם אי-הצדק - שהרי לפיה הקרמה וגלגול הנשמות שמים אותנו בדיוק במקום בו מגיע לנו להיות בכל מקרה. חוץ מזה, מסורת זו מלאה באמונות טפלות ובטקסיות ריקה מתוכן - ואיני אומר זאת מפני שאני חילוני מערבי מתקדם, אלא מפני שזאת פשוט האמת. למעשה לפני למעלה מ-400 שנה נוסדה אמונת הסיק (sikh) על-ידי הגורו נאנאק בדיוק מהסיבה שצינתי. גם הוא חשב כך. וזה רק מוכיח שלא צריך "קידמה", או תרבות מערבית, כדי להצביע על הבעיות השורשיות העמוקות שבאמונה ההינדית, ועליכן גם בתרבות ההודית כולה (כן, הנצרות, האיסלאם ודתות נוספות התקיימו מאות שנים בהודו גם הן, אולם אין ספק בכך שהחברה ההודית הייתה ונשארה

כיום ההרי קרישנה נמצאים בכל פינה, אפילו בסצנת ההרדקור! אולי פשוט נמאס לי מכך שדעתי לא נחשבה בעיני רבים כביקורת לגיטימית של ה"קטע" ההודי, רק בגלל שמעולם לא הייתי שם. ובעצם, זה נכון - יש גבול למה שאתה יכול לומר על מדינה בה מעולם לא ביקרת. הדבר המצחיק הוא, שלבסוף, יחד עם ביקורי בהודו, באה ההכרה בכך שבדיוק כשם שאינך צריך להחזיק את ידך מעל לאש כדי לדעת שזה כואב, לא צריך לבקר בהודו כדי לדעת שזה זבל.
המשפט זהה דורש הסבר: הודו היא לא כולה זבל מוחלט, כמוכן. את זה אמרתי רק כדי לחדד נקודה. זאת מדינה רב-גונית ביותר, עשירה מאוד בתרבויות, דתות ומסורות, בעלת יופי רב באזורים מסוימים, וחיים בה הרבה מאוד בני-אדם מעניינים, נחמדים ומשעשעים. עד כאן בקשר לעניין הזה. אולם יחד עם זאת, כל ניסיון לטעון שהחברה ההודית היא באיזשהי צורה קרובה יותר ל"חיי אמת טובים ונאורים" בעלי רמת ניכור נמוכה, המתנהלים "בהרמוניה עם היקום ועם כל היצורים הסובבים אותנו" הוא פשוט בדיחה בעיני. כמות הזבל בהודו זהה לזו שבשאר העולם. לפניכם רק כמה מן המאפיינים של המציאות ההודית:
1. הפער בין העשירים לעניים הוא עצום, ומתקיים בציניות רבה.
2. מערך הקאסטות יצר חברה מפולגת, אוטוריטרית והירארכית בצורה קיצונית ועמוקה ביותר.
3. חיי היומיום בהודו, ובמיוחד באזורים העירוניים, נראים אנוכיים ותחרותיים, והסיכויים להיתקל בביטויי כעס ואי-נימוס גדולים בהרבה מן הסיכויים להיתקל בגילויים מרשימים של ערבות הדדית או חמלה.
4. חוץ מבאיזורים ובקהילות מעטות ויוצאות מן הכלל, נשים בהודו עדיין נתפסות כרכוש, נמכרות ומקבלות יחס של סחורה מצד הגברים. אפילו נישואי ילדים ושריפת אלמנות הם עדיין חלק מהמציאות.
5. מודעות לנושאים כמו איכות ההסביבה, זכויות בעלי חיים, או מאבקם החברתי להכרה והתחשבות של נכים ובעלי מגבלות שונות

התופעה של צעירים מערביים רבים, המאבדים אמונה בחברה הקפיטליסטית ומפנים את תשומת ליבם אל עבר אפיקים רוחניים, על מנת להמלט ממה שהם רואים כשורש הרע של תקופתנו, איננה דבר חדש. בין אם אלו צעירים היוצאים למסעות שמטרתם "לחסל את האגו" שלהם, לנסות ולהתחבר מחדש עם "אמא-אדמה", להתאחד עם היקום, או פשוט למצוא את עצמם - צעירים היוצאים למסעות מסוג זה קיימים לפחות מאז שתקופת ההיפים של סוף שנות ה-60 פתחה את השערים אל ההארה הרוחנית (כביכול). מאז, שינון מנטרות, מדיטציה בתנוחת עלה הלוטוס, העברת שרשראות חרוזים בין האצבעות, קימה ב-4 לפנות בוקר לשם עשיית יוגה, אכילת רוטיס ודאהל עם האצבעות, שימוש בשמם של אלים הודיים בדיבור, ולבישת בדי סארי הפכו לחלק בכל שוק, אירוע, או תנועה "אלטרנטיביים". המקום המיסטי והמיתולוגי אשר - כך נאמר לנו - הביא לנו את כל פלאי האנושות הללו הוא הודו העתיקה והמהוללת. המקום בו שוכנים ה"מורים" וה"מדריכים" ה"רוחניים", המקום ממנו מגיעה כל ה"חוכמה", בו "הכל החל", כפי שניתן לשמוע מפייהם של "ותיקי הודו" מערביים רבים.
כשהייתי נער מתבגר באירופה נדמה היה שכל שעליך לעשות הוא לרדת מן המטוס בדלהי, וישר היתה צונחת עליך החוכמה האינסופית. אבל מעולם לא קניתי את זה. להפך, זה היה נראה כל-כך פשטני עד שזה פשוט עצבן אותי, והחלטתי שדווקא לא אסע להודו.
מספר שנים ומסעות מאוחר יותר, מצאתי את עצמי שם.
המניע העיקרי לכך היה כנראה הרצון לראות ולבדוק סוף כל סוף את המקום. היות ואני עצמי נמנה עם אלו השונאים את החברה הקפיטליסטית הנוכחית שנאה עזה, היה זה בלתי נמנע עם חלוף השנים שאצטרך להתעמת עם המיתוס של הודו לעתים תכופות ביותר, מאחר והוא צץ ועולה כמעט בכל פעם שאתה יוצר קשר עם אנשים וקבוצות בעלי עמדה ביקורתית כלפי חיי העולם המערבי. זאת אומרת, בואו נודה בזה,

אבל למה?

**עבור מוח
שעבר "הארה
רוחנית",
פוליטיקה
נראית כעין
משחק קטנוני
נטול משמעות
אמיתית. היא
שייכת לעולם
הדמיון,
לרבדים
השטחיים של
המציאות,
לעולמם של
אנשי החומרנות
הגולמיים,
המנותקים
והמנוכרים.
השינוי האמיתי,
כך הולך
הסיפור,
מתרחש אך
ורק בתוכך.
פעילות
פוליטית היא
נחלתם
הבלעדית של
אלה שטרם
הבינו זאת.**

ברובה המכריע הינדית). מבט מקרוב על כתביו של מהאטמה גאנדי יאשר גם הוא את טיעוני, אך אינני רוצה אפילו להיכנס לנושא הזה כאן. מה שכן הייתי רוצה להגיד ולהדגיש, הוא שאני בהחלט רואה את כל המאפיינים החברתיים שציינתי מקודם כבעיות, אפילו אם כמה מעריצי הודו שהכינו את שיעורי הבית הפוסט מודרניסטיים והאנטי ארופאיים שלהם יטענו שאני סתם יורוצנטרי. למעשה, אני באמת ובתמים מעריך את הדיון שהתפתח בשנים האחרונות, אשר מזהה ותוקף את השיפוט הערכי האירופאי כלפי תרבויות לא אירופאיות, ואני מאמין ברבגוניות תרבותית, בכבוד כלפי שוני תרבותי, ואף מהסס ושוקל רבות את התערבותי באורח חייהן של קהילות ותרבויות אחרות. יחד עם זאת, אני רואה באי שוויון, אי צדק, אוטוריטה, הירארכיה, בורות, אמונה ספלה, תאוות-בצע או תחרותיות תפיסות השוללות מבני-אדם את האפשרות לחיות חיים חופשיים, עצמאיים, מכובדים ושוחרי-שלום, שזה דבר שאין לי בעיה להירתם אליו באופן כלל-עולמי, מאחר ואני פשוט מאמין שחיים כפי שהרגע תיארתם הם זכותם של כל בני האדם, בלי כל קשר להבדלים תרבותיים או אחרים ביניהם. אין לי טיעונים מוסריים אוניברסליים כדי להצדיק עמדה זו, אבל אני גם לא צריך אותם. מספיק לי לומר שכך אני עצמי שואף לחיות את חיי. אם זו איננה שאיפתכם - וזה לגיטימי - עדיף שתפסיקו לקרוא את השורות האלה תכף ומיד; שהרי זה יהיה רק בזבוז זמן עבורכם. אין לנו אף לא דבר אחד במשותף. ואם אתם כן שותפים לשאיפתי זו, טוב מאוד; אבל אם כך עליכם להתמודד עם העובדות פנים-אל-פנים ולחסוך לעצמכם את ההאשמות הטיפשיות לפיהן אני כביכול "לא מבין" או "מפרש לא-נכון" את הסחר בילדות בנות שמונה או את היהירות והעצלנות של פטריארכי הקאסטות העליונות. כל מה שאני רוצה לומר הוא זה: בעוד שאינני מתעלם משלל הבעיות שנוצרות על-ידי שלטון קולוניאלי וחסיה מתמשכת לשתלטנותו של העולם המערבי, ישנן בעיות רבות (כמו אלו שהוגדרו מקודם) בחברה ההודית שהן פשוט... הודיות. יכול להיות שאתם בסך הכל אוהבים לתלות ציורים של אלים הודים על הקירות שלכם (בעוד שבו-זמנית אתם מזלזלים באלו שבחדרם ספרי תורה או צלבים, מה שאני רואה כקצת תמוה, אבל נחא...), ובאמת שאני לא רוצה להרוס לכם את הכיף הזה, אבל אנא מכם: אל תהפכו תרבות ומסורת, שגדושה בטקסיות סרק, שמרנות, הירארכיה והפליה מינית לאגדה מפוברקת של "פילוסופיה משחררת". האם זה באמת חוסר כבוד מצדי להצביע על כך שהעניין הזה פשוט ממש, ממש מעצבן? ואם אנחנו כבר בנושא הכבוד: חשוב לי להבהיר שהכוונה כאן איננה ללכלך על כל מי שיוצא ל"מסע רוחני" אל הודו הרחוקה. בדיוק כשם שיש הבדלים עצומים בין צורות המדיטציה והיוגה בעלות ההשפעות הבודהיסטיות אשר מיושמות בדהראמסלה (מקום מושבה של ממשלת טיבט הגולה, מכאן גם של הדלאי-למה) לבין האופן בו הן נלמדות במרכזים יאפיים חבויים דוגמת אושו (באגואן) או בשלל האשראמים (בתי-מחסה רוחניים) המפוזרים ברחבי המדינה, כך גם ישנם הבדלים גדולים בין אנשי המערב השונים התרים אחר רוחניותם בהודו. כמו כן, מיותר לציין לדעתי כי גילוי עניין

במדיטציה או במסורת ההודית אינו הופך אותך אוטומטית לפסולת אנושית, ושרבים ממחפשי-האמת הנוסעים להודו הם אנשים טובים והגונים. יחד עם זאת, חשוב לזכור כי מקומות מסוימים ותקופות מסוימות נוטים להצמיח תנועות הנהפכות ליותר ממכלול כוונותיהם של הפרטים הנוטלים בהן חלק. תנועות שכאלה מפתחות בדרך כלל תחושת אחידות הבאה לידי ביטוי בהשקפת עולם, מערכת ערכים, מוסכמות מוסריות וכללים יומיומיים כגון צורת-לבוש או אימוץ תזונה מסוימת. הקהילה הרוחנית של אותם מעריצי-ההודו-ניו-איגי-נאו-היפים מהווה בדיוק תנועה שכזאת. אלו הנמנים עמה ניתנים לזיהוי מידי בכל רחבי העולם - בין אם הם מודעים לכך או לא - על ידי לבושם, דיבורם והתנהגותם. הם מייצגיה של צורת-חשיבה וצורת חיים עליה הם מגינים ושאותה הם מיחצנים וחיים. זוהי דרך שאני רואה כחסרת תועלת מבחינה פוליטית וחברתית במקרה הטוב, וכמסוכנת למדי במקרה הרע. ושוב, עליי להסביר זאת ביתר פירוט:

עבור מוח שעבר "הארה רוחנית", פוליטיקה נראית כעין משחק קטנוני נטול משמעות אמיתית. היא שייכת למיה (Maya = עולם הדמיון), לרבדים השטחיים של המציאות, לעולמם של אנשי החומרנות הגולמיים, המנותקים והמנוכרים. השינוי האמיתי, כך הולך הסיפור, מתרחש אך ורק בתוכך, בפנים, וההשתתפות בפעילות פוליטית היא נחלתם הבלעדית של העיוורים, החרשים והאיילמים, שטרם הבינו זאת. בקיצור, זה כביכול לא מוביל לשום מקום...

מה אני כבר יכול לומר על דבר כזה? אני אמנם מסכים עם הקביעה שפוליטיקת השטח (Realpolitik) אכן הייתה מאז ומתמיד משחק קטנוני, אולם זהו משחק אשר למרות הכל הוא עדיין בר השפעה רבה על חייהם של בני-אדם רבים. בנוסף לכך, החיים הפוליטיים אינם מתחילים ונגמרים בהפגנות, דיונים ופגישות רשמיות, כי אם מגדירים את האופן שבו אנו, כיחידים, מנהלים את יחסינו היומיומיים כלפי אנשים אחרים וכלפי שאר העולם. כיצד יכול מישהו להעז לומר שכוח משטרתי המטיל אימה על אוכלוסייה שלמה, פצצה המשמידה את ביתו של אדם, ממשלה מושחתת המונעת כספי סיוע מאזרחיה הרעבים, משטר רודני המסרב לספק אף את השירותים הרפואיים הבסיסיים ביותר לתושבים, או תאגיד רב-לאומי המנצל את עמלו של אדם מבלי להעניק לו ביטוח כלשהו - ושהתנגדותם של בני-אדם לכל התופעות הללו, אינם אלא משחקים חסרי משמעות המרחיקים אותנו מן הנתב האמיתי לשחרור? כלומר, what the fuck????? אולי בעיטה בראש תזכיר לאנשים האלה שפשוטם ודיכוי יכולים להיות כואבים מאוד. במציאות, לא בעולם הדמיון. כמובן שישנן דוגמאות של אנשים שמסלבים בין מאמציהם לשינוי-עצמי דרך מדיטציה, למשל, לבין פעילות חברתית-פוליטית. ובעצם, אני אכן חושב שחשוב מאוד להזכיר לעצמנו שהחברה המנוכרת בה אנו חיים פוגעת בנו גם עמוק בפנים, כאינדיבידואלים, ושעל-מנת להפך לפעילים חברתיים ישרים וכנים עלינו לעבוד קשה על עצמנו גם מבפנים. אבל, דבר ראשון, את זה לא חייבים לעשות בעזרת שיטות רוחניות בלבד (אם כי זה יכול להיות טוב בשביל אנשים מסוימים - אין לי בעיה עם זה), ודבר שני וחשוב יותר, אם הדאגה

לא עושה עיניים לאויב

לשבת באוטובוס ליד חייל. חייל גיבור שחזר מלבנון. הוא לא נהרג שם (ועדיין, אחרת לא היה יושב באוטובוס). אוילי הרג ואולי לא. בואו נניח שלא - קנה הרובה שתקוע בירך שלי מציק כך קצת פחות. ונניח גם שהוא לא השתתף במעצרים. בשנים האחרונות, הרי, כך טוענת המדינה בהודעה לבג"צ, חיילי צה"ל כמעט שלא השתתפו במעצרים בדרום לבנון. עושים זאת חיילי צד"ל, שהם בכלל גוף עצמאי שלישראל רק השפעה שולית עליו. לא. החייל שלי לא השתתף במעצרים. הפנים שלו עדינות מדי. הוא לא כזה שישתתף במעצרים. ואם כן, אם כן, מכל מקום הוא בטח לא עצר ילדים. ילדים כמו עלי תאובה, שנעצר עם הוריו בגיל 14, עונה בכלא אל-חיאם, ושוחרר ממנו רק אחרי שנתיים, לפני כמה חודשים, והוא בן 16.

כ-250 אלף תושבים היו בדרום לבנון בשנת 1985. רק כ-106 אלף נותרו בשנת 1996. השאר גורשו או נאלצו לברוח תחת ההפצצות של כפריהם. כמה אנשים באוטובוס הזה היו שותפים לכך? כמה פושעי מלחמה רקדו איתי במסיבה ביום חמישי?

עולים במדרגות לבית שלו. אדמה מופקעת בוערת תחת רגליי. המוח שלי מנסה בקדחתנות להיזכר בשמו של המקום. שיח' משהו? דיר משהו? עין...? במחנה הפליטים ליד שכם פגשתי אישה שנולדה כאן. את זוכרת מי הכה את בנך? אלה היו חיילים? כן. יהודים, היא ענתה. חיילים? - שאלנו - במדי? כן, מה אמרתי - יהודים. הרבה פליטים שומרים את מפתחות בתיהם ההרוסים או המוחרמים. אותה לא שאלנו על המפתח. אבל היא סיפרה איך עברה ממקום למקום עם משפחתה, איך חיו באוהל דולף ובתנאים לא תנאים, עד שבנו לעצמם את דירת השיכון בפאתי שכם. ועדיין הם משם. מפה. הוא עולה במדרגות לפני. נעלי העור שלו בגובה בטני. מוציא מפתח מכיסו.

להתנשק עם אוכל בשר. הגוף כולו מתוח ומקושת, נתון בידיו. הראש מוטל אחורה, הפנים רפויות. בין השיניים שלו הלשון שלי מדמה לגלות שרידים סיביים של חיות שחוטות, אכולות ייסורים. החיות האלו נדמות צורחות גם מבין השיניים של מוכר העיתונים שחיך אלי. וגם מבעד לפיה חסר השיניים של הזקנה היא שנכדתה נורתה בידי חיילים.

אני משלם על העיתון (כולל מע"מ לקופת המדינה), מקפל אותו ומחייך חזרה. באוטובוס ממילא אני בדרך-כלל ישן.

יוסי וולפסון

ויכולנו פשוט להתעלם מאנשים כאלו. זה כמו, בתנאי שהם עצמם לא מקרצצים לנו עם ההטפות היהירות והמטומטמות שלהם, דבר שכמעט ואינו קורה, מה שיוצר בדרך-כלל את הבעיה איתם מלכתחילה. אבל זה נעשה יותר רציני כאשר אנו לוקחים בחשבון את העובדה שלאנשים כאלו יש השפעה גדולה מאוד על צעירים בעולם המערבי שמרגישים ועם כלפי חברת השפע, והם מפתים בני נוער שהיו יכולים להועיל לחברה בפעילות פוליטית אל תוך הסביבה הא-פוליטית הסגורה שלהם שתוארה לעיל, שאינה תורמת דבר לשינוי המצב הקיים, ואפילו משתפת פעולה עם פני הדברים כפי שהם כיום. ולא רק זה: במקום להעצים את אופיים, הרבה צעירים מאבדים אותו, בין אם זה בגלל הלחץ הסביבתי (הבלתי מזיק באופן יחסי) להיות כמו כולם, ובין אם זה בגלל שהם נהפכים לנושאי מגבעתם של "מורים" ו"גורואים" (שתורתיהם מכילות במקרים רבים תכנים הומופוביים, סקסיסטיים ומתנשאים למדי). כל מה שאתם צריכים לעשות הוא לשים את השיר "Uber California" של ה-Dead Kennedys כדי להבין על מה אני מדבר.

ולסיום: רק אידיוטים צרי אופקים ירדו על אנשים רק בגלל שהם נוסעים להודו, אוהבים לזמזם את המנטרה ההודית העתיקה "אום" או לקרוא את הבהגא-דגיטה. הדברים האלה לבדם, אין בהם שום דבר רע. אבל אם מישהו מהאנשים שעוסקים בדברים האלה מתחיל לטעון שבעקבות העיסוק הזה הוא באיזשהו מובן קרוב יותר ל"אמת", מחובר יותר למציאות, לטבע, חכם יותר, נאור יותר, או אם הם מתחילים להגיד לנו שפעילות פוליטית היא בזבוז זמן ומראה על "חוסר-הבנה" או על היותנו "אבודים", או משהו כזה; או אם הם מתחילים להפיץ שקרים לגבי מה שבאמת קורה בארצות ומקומות מסוימים בעולם - אם הם מתחילים עם הדברים האלה אז זה נראה לי רק עניין של הגנה עצמית בסיסית כנגד התעצמות הפשיזם להתייחס אליהם כמו אל מה שהם באמת: מטומטמים יהירים, שחושבים את עצמם ועומדים כמכשול במאבק לחיי עצמאות נטולי כפיה בהם נוכל להתקיים בחופש וכבוד-הדדי. ומן הראוי להתייחס אליהם בהתאם. לעזאזל עם הודו - ושוב, אני אומר זאת רק כדי להדגיש את הנקודה, כי בעצם אני מדבר רק על המיתוס של הודו. במציאות, המדינה עצמה ותושביה הם - כמה מפתיע - טובים ורעים בדיוק כמו תושביה של כל מדינה אחרת בעולם.

כתב: גבריאל
תרגם: ס.אנטי-אגו

העמוקה הזו לגבי עצמנו ואישיותנו הפנימית אינה הולכת יד ביד עם פעילות חברתית-פוליטית, הרי שהיא מתגמדת לכדי היותה אותו תחביב מעייק ובורגני טיפוסי של התעסקות באגו של עצמך תוך כדי העלמת עין מאי הצדק החברתי הקיים היום, דבר שרק טיפשים מפונקים יכולים להרשות לעצמם, בגלל שהם אלו היושבים בצד שאינו נפגע מן המצב כמו שהוא, ופני הדברים כיום אינם שליליים עבורם.

בהקשר זה הופך "הגתיב הרחוני" לדבר ציני, מפני שהוא מגמד, ולמעשה גם לועג, לסבלם האמיתי והממשי של בני-אדם: לדבר א-פוליטי ועל כן שמרני, מפני שהוא מוריד מערכם של הניסיונות להביא לשינויים חברתיים ומיחצן רק את נסיגתם האישית של כולם אל תוך עצמם: לדבר אינדיבידואליסטי, מפני שהוא מרכז את כל שדה הראייה שלך לעצמך; לדבר מתנשא, מפני שרק אלו הנמנים בין הנהנים מהמציאות הפוליטית והכלכלית הנוכחית יכולים להרשות לעצמם את הפריבילגיה של להתעלם ממאבקים חברתיים רחבים, כדי להתמקד במשך 21 שעות ביום על הנשימה שלהם; להסחת דעת, מפני שהוא מחליף מציאות חברתית במיתוסים מעצבנים; ולדבר אידיאולוגי, מפני שהוא מציג משהו שהוא כביכול "אמת" מוחלטת כשלעצמה (דבר שבאופן כללי היה אחד הדברים הגרועים ביותר בתולדות החשיבה האנושית), אשר כולנו צריכים לחיות לפיה, לרוב תוך כדי שמירה על "מוסר טבעי" מפוקפק ומסוכן למדי, המגדיר דברים רבים כגון הומוסקסואליות,

הפלות או אפילו קללות כ"דברים רעים" מפני שהם "אינם טבעיים". ואני לא סתם מציב לעצמי אויבים דמיוניים. ניתן למצוא את האנשים האלו במערב, ובודאי ובודאי שמוצאים אותם בהודו: אלו שמדברים על כמה שהאגו הוא דבר איום ונורא בעוד שהם עצמם טיפוסים מהנרקסיסטיים ביותר שתפגשו אי-פעם; אלו שמהללים את החמלה והאהבה בעוד שהם עצמם חסרי-התחשבות וחסרי-דגישות בצורה מפתיעה ביחסיהם היומיומיים; אלו שמזלזלים בפעילים פוליטיים ומאדירים דברים כמו לשבת בדממה מוחלטת ולעשות מדיטציה במשך שבועיים; אלו שמתעלמים מאי צדק חברתי בזמן שהם משבחים מסורות כביכול רוחניות, שבעצמן יצרו אי צדק חברתי; אלו שנשארים אדישים לעובדה שאורח החיים "השליו והזורם", שהם מסוגלים להנות ממנו כאשר הם בהודו הוא אך ורק תוצאה של נצלנות הכלכלה הפוסט-קולוניאלית המאפשרת לאותם אנשים לישון, לאכול, לשתות ולעשן שם סמים בעשירית ממה שזה היה עולה להם בארצם. כפי שכבר אמרתי, באופן תיאורטי כל זה הוא לא כל כך נורא והוא בסך הכל מעצבן רק בגלל רמות הצביעות והטיפשות הגבוהות שבו,

